

Ölüm Uykusu

– KevserBAYSAL · 13 Ocak 2023

Ölüm uykusu

Yüzüne el sürmeyi özleyen ellerimle yazıyorum bu satırları sana.
Dünya bugün ikliminden kopmuş,
Bedenim bin parçaya bölünmüş
bir ölüm uykusunda sanki.
Düşüncem boğuldu çözümsüzlüğün okyanusunda.
Seni özlemekten, hücrelerim ölene dek;
Bu şehrin en tenha yerlerine prangaladım sensizliği de;
Hep en ücra köşelerinde yakalandım sana yine suçüstü!
Vakitli vakitsiz düşünüyorsun aklıma
Cürmümü doğruyorsun avuçlarıma
Durmadan harlıyorsun küllenmiş ateşimi!
Ölümden başka bir seçenek bırakmıyorsun,
öyle ki darlıyorsun göğüs kafesimi!

Mesela;

Bu sabah bütün çiçekler soldu ruhumun çıkmaz sokaklarında.
Zihnimin labirentlerinde ölü kırlangıçlar
Serçelere su vermeyi unutan aklımla baş edemez oldum.
Güvercinler de uğramaz oldu artık bu semte.
Kumruları sorarsan, öldüler çoktan!
Çiçek bahçesi iken yüreğim,
Filizlenmiyor artık içimde şiirlerim.
Oysa; ben kendime,
içinde sevgi barındırdığım
en güzel sözcükleri sıralıyordum senden önce.
İhanetsiz,
yalansız kelimeler ile
kendimi kandırabilen
cümleler savuruyordum gökyüzüne.

Şimdi iç kanamalı bir hastayım!
Şiirlere sığmayan,
Kedere doymayan bir hicrana bulandı gönlüm.

Acıdan kıvranan ruhumun hatırına;
Ömrümü ateşe verebilirim bugün!
Hasretinle meleyen kalbim yerinden sökülse de;
Hiçbir şiir kusturmasın savurganlığımı
Ve hiçbir şair susturmasın çığırtkanlığımı!
Ben yüreğimi yakan bu yangını alır giderim,
kimseye bırakmam yalnızlığımı!

Biliyorum; ele avuca sığmayan
Tedavisi olmayan bir ağrı bu bendeki.
Hem, zaman her şeyin ilacıydı hani!
Hani kapanacaktı kalbime açılan bunca yara..?
Yokluğun,
yüreğime kahırdan bir kabus inşa etmeyecekti hani..!

Hüzne bulanmış kalbimin çemberine,
Kimse beni üzmesin diye;
duvarlar örmekten yoruldum!
Sindikçe kabuğuma
İhaneti buldum..!
Kurduğum hiçbir hayalin içine sığamadım;
Yaşayamadım şöyle keyfimde üç beş gün.

Oyuncağı elinden alınmış
çocukların ağıtlarına sakladım hep gözyaşlarımı.
Başımı dizlerine dayarken,
hiç gitmeyeceksin,
ölmeyeceksin sanırdım.
Sensiz kaldım ya, her bir şeye darıldım.
Elimi attığım dallarımı kırdılar,
Kıyamadığına, kıydılar!
Hayatın acı gerçekleri ile yüzleşen yüreğimi
darağacına asar gibi;
Gülmeyi unutmuş çocuk gözlerime,
Dünyanın bütün acılarını astılar Anne!

Kevser Baysal
Köln